

57 füz

350

MISZTER HERKULES

ERŐMÉRŐ
SPORT KALANDOK

A megismételt döntő mérkőzés

Mr. Moneybags, az U. S. A. világhírű Wool-Kingje, a milliárdos gyapju-király, végrendelete óriási szenzációt keltett, miután Newyorkban köztudomású lett. Az elhunyt milliárdos, kiről mindenki tudta, hogy tántoríthatatlan barátja volt minden sportnak, rajongója minden érdekfeszítő, regényes kalandnak, végrendeletében vagyona legnagyobb részét, több százmillió dollárt, annak az ismeretlen embernek hagyományozta, aki az általa kitűzött problémákat megoldja. A milliárdos azt akarta, mint végrendeletében írta, hogy vagyonának örököse merész, minden akadályon győzelmeskedő, rettenthetetlen bátorságú, agyafurtan leleményes ember legyen, mert ez fogja tudni a kezére jutó vagyont a legmegfelelőbbben felhasználni. A milliárdos ötvenkét feladatot tűzött ki a pályázók számára. Az, aki legalább negyven feladatot megold, lesz az örököse. Egyébként pedig minden kaland nyertese jutalmul százezer dollárt kap. A feladatok külön-külön leírva, 52 borítékban, Newyork első közjegyzőjénél voltak letéve, kinek egymásután, közvetlenül az előző feladat megoldása után kellett közhírré tennie a következő problémát. Abban az esetben, ha a versenyzők nem lenne győztese, úgy vagyonát két részre osztva, távoli rokonának és a bostoni egyetemnek hagyományozta az elhunyt milliárdos. Az örökhagyó rokonát Joe Ward-nak hívták, aki egy minden hájjal megkent, agyafurt, gonosz lelkületű, semmiféle gazságtól vissza nem riadó férfi volt. A bostoni egyetem kiküldöttje pedig Professor Burly egy jóindulatu, világhírű tudós, aki egész életét a tudománynak szentelte és egyetlen gyermekével, Lily leányával utazott Newyorkba, hogy a feladatok megoldásánál jelen legyen. Midőn a végrendelet ismert lett, de a feladatokat még senki sem tudta, minden épkéz-láb amerikai férfinak az volt az ambíciója, hogy mindent elkövessen, csakhogy az óriási vagyon birtokába jusson. Így többek között ez volt álma a harminc éves John John. sonnak is. Ez újságíró, minden hájjal megkent, minden sportban járatos fiatal ember volt, tetőtől talpig jellemes, becsületes legény is egyttal. Az, hogy pályáznai fog az örökségre ő is, csakhamar köztudomású lett és az a lap, amelyik azt megírta, tekintettel az elkövetkezendő kalandjaira, a megoldandó feladatokra, elnevezte őt a modern Herkulesnek és így nemsokára egész Newyork „Mister Herkules néven ismerte őt. Az ő kalandjairól szólnak ezek a füzetek.

A megismételt döntőmérkőzés.

Ostrom a Tröszt-palota ellen.

A Herkules-Olympiád egyetlen száma se okozott még akkora izgalmat Newyork közönségében, mint a nemzetek között megrendezett futballverseny előmérkőzések.

Még éjszaka is ontották a különvonatok Newyork pályaudvaraira az érdeklődő sportközönséget, amely már felbőszülten ért a pályaudvarokra és ott kitódulva, dühös tüntetésekbe kezdett.

Az Olympiád-Tröszt gondoskodott arról, hogy a pályaudvarokon azonnal hatalmas plakátok közzöljék az eredményeket és a Newyork felé haladó vonatok közönségét a táblázat jórésze teljesen ki is elégítette:

Csehország—Törökország: 6 : 0.

Olaszország—Belgium: 3 : 2.

Dánia—Hollandia: 5 : 0.

Amerika—Finnország: 4 : 2.

Románia—Jugoszlávia: 2 : 1.

Japán—Lengyelország: 4 : 2.

Magyarország—Svájc: 4 : 0.

Spanyolország—Németország: 5 : 0.

Ausztria—Anglia: 4 : 3.

Ez a legutolsó híradás azonban a legbeketűrebb sportembert is kihozta a sódriából.

Az emberek haragosan és idegesen zúgtak fel és ez az elégedetlenkedés hangos párbeszédet provokált:

- Az angolok kikaptak!
- Nem, az nem lehet!
- De hiszen ott áll a táblázaton!
- Bizonyosan felcserélték a két ország nevét!

Előfordult már ilyen tévedés!

Amikor azonban a Tröszt egyik ott lézengő emberétől kétségtelen bizonyosságot szereztek, hogy ez az eredmény helyes és Anglia valóban kikapott, a párbeszédet szenvedelmes kiáltásokká alakultak át.

- Csalás volt!
- Nem lehet reális eredmény!
- Lepéznelték az angolokat!
- Összejátszottak!
- Megsemmisíteni a mérkőzést!
- Becsapják a közönséget!

Ilyen volt az előmérkőzések után Newyorkba érkező közeli városok közönségének hangulata. Ez azonban csak csendes torzsalkodás volt ahoz a féktelen elégedetlenkedéshez képest, ami Newyork népében lobogott.

- Csalás!
- Gázság!
- Ne tőrjünk!
- Ne tőrjünk!

Ilyen kiáltások röpködtek a levegőben a csoportokba verődött emberek közül.

Akárhányszor annyi ember gyülekezett össze az utcákon, hogy leszorultak a gyalogjárókról és lehetetlenné tették a járművek közeledését. Csak a rendőrök közbelépése vetett véget a

csoportosulásoknak, de az egy helyütt szétszlatott elégedetlenek, más helyen számban még jobban megszorodva gyülekeztek ismét össze.

A nagyszenzációju mérkőzést követő második napon már valóságos gyűléseket tartottak s az összejövetelekre úgy özönlött a nép, mintha csak ingyen kapott volna valamit.

Szinte mindenki érdekelve volt jelentős öszszegű fogadásokkal, hiszen minden sportember bizonyosra vette Anglia győzelmét a futballban, legfeljebb Spanyolországtól, vagy Csehországtól, esetleg Amerikától várták a meglepetést.

De azt, hogy már az előmérkőzések alatt kiessék Anglia, azt reálisan senki sem tartotta elhíhetőnek.

A gyűlés szónoka fellengős frázisokkal izgatta az amúgy is felhevült és ekkeseredett hallgatóságot.

— Nyilvánvaló — mondotta — hogy rutul kijátszottak velünk! Mindannyian az angol csapat győzelmére tettük fel a pénzünket s erre mi történt? A világnak a futballban legelső csapata kikap az osztrákoktól! Ez a vereség semmi körülmények között sem lehetett reális, ennek a versenynek a háta mögött valami lappang! Ne engedjük magunkat kijátszani, lépünk fel érelyesen s meglássátok, hogy a fellépésünknek foganatja lesz!

— Csalás történt! Osszejátszottak! — mennydörögték a tüntetők.

— Ne engedjünk! Fel a Tröszt palotája elé! hangzott egy éles kiáltás, amelyet az egész tömeg nagy helyesléssel fogadott.

Több se kellett a felzaklatott néptömegnek.

A felkiáltásra ezek torka üvöltött vissza:

— Ugy van!

— Igaz!

— Menjünk a Tröszt palotája elé!

— Menjünk!

— Előre!

— Meg kell semmisíteni a mérközést!

— Induljunk!

És a hatalmas tömeg hangos kiáltásokkal kivonult a gyűlés helyiségéből és hömpölyögve indult meg az utcákon.

Es ez az éjszaka nagyon mozgalmas volt New-York rendőrségi krónikájában.

Végig a Broadwayn, a Manhattan és a Metropolitan előtt, a Washington-téren és az összes főbb utvonalakon le és fel hullámzott a tüntetők tömege.

— Le az Olympiád-Tröszttel!

— Ellopják a szegényemberek dollárjait!

— Pokolba Nuggammel! Villamos-székbe vele!

A rendőrség mindent elkövetett, hogy a tüntetések ne öltsenek veszedelmes méreteket és védekezni próbálta azokat a helyeket, amelyeket a százezres tömegek haragja elsősorban fenyegetett.

Igy valóságos rendőrszázadok tanyáztak a Nuggam-irodában, valamint a Herkules-Olympiád Tröszt palotája előtt is. De magát a Stadiont is meg kellett szállani, mert féltő volt, hogy összerombolja a felbőszült tömeg.

A pályaudvarokat és a főbb utvonalakat kato-

naság őrizte, mert komoly zavargásoktól is lehetett tartani.

A tünetök száma egyre szaporodott.

A széles utvonalakon vadul törtettek előre s minthogy az egész tünetetés váratlan gyorsasággal jött, a rendőrség nem készülhetett fel előre és így nem tudta megakadályozni a hatalmas tömeget az előnyomulásban.

A hangulat mindinkább veszedelmesebb lett.

Ejfélig azonban sehol sem került összeütközésekre a sor.

Mister Herkules — munkában.

Mister Herkules, mindjárt az osztrák—angol meccs befejezése után megalkotta a véleményt arról, mi történt.

— Kétségtelen — mondotta Vizslának —, hogy az osztrákok meglepetésszerűen jól játszottak. Csakhogy — még így is sokkal jobb volt náluk az angol csapt.

Vizsla elgondolkozott.

— Valóban az osztrák csapat meglepően jól tartotta magát s különösen a mérkőzés első felé-

Világkörüli utat tehet és sok érdekes és izgalmas kalandban lehet része, ha megveszi és elolvassa

DOKTOR KUBB A VILÁGJÁRÓ

érdekfeszítő kalandjait.

ben löbbit és veszedelmesebben támadott. Végeredményben azonban nem lehetetlenség megverni az angol csapatot, hiszen nem szabad elfelejteni, hogy nem a rettegett, világhírű angol professzionista-együttes állott porondra, hanem csak az amatőr válogatott, már pedig az angol professzionista és amatőr csapat között nagy a különbség. A profik veresége meglepetés lett volna, az amatőrök vereségét azonban el tudom reálisnak fogadni. Gondold csak meg, hogy a többi európai nemzet mennyit fejlődött a futballban. Hogy mást ne mondjak a stockholmi Olympiászon az angol amatőr csapat sorra verte ellenfeleit, köztük a magyarokat 7:0-ra. Most azonban láttuk a magyarok fölényes játékát a svájciak ellen és nyugodtan állítom, hogy a magyar csapat teljesen egyenrangú az angol amatőr válogatottal.

Mister Herkules figyelmesen hallgatta Vizsla fejtegetéseit. Az újságíró így fejezte be:

— Reálisnak tartom az angolok vereségét azért is, mert tagadhatatlan balszerencsével küzdöttek. Amíg az osztrákoknak minden akciójuk sikerült s egy gólt például bámulatos szerencsével értek el, addig az angolok szereplését nem kísérte szerencse. Nehány veszedelmes lövés kapufára pattant, sok biztos góllal kecsegtető akciót pedig az utolsó pillanatban hiúsítottak meg! A balszerencsééhez tartozik az is, hogy a bíró egy angol gólt kénytelen volt érvényteleníteni! Mindez nagyban hozzájárult az angolok oly meglepetés-szerű vereségéhez! Ily megvilágításban azonban egész reális, elfogadható ez a nagy feltűnést keltett vereség.

Mister Herkules vette át a szót:

— Sok igazság van abban, amit elmondottál Vizsla, én azonban mégis másképp látom a dolgokat. Egyre erősebb a gyanum, ha visszagondolok a mérkőzésre, hogy az angol csapatban olyan emberek játszottak, akiket Nuggam megvesztegetett!

— Ez — lehetetlen! Vagy legalább is bizonyíthatatlan!

— Magam is attól tartok. — mondta Mister Herkules. — Mindenesetre azonban, meg kellene próbálni a bizonyítást. Es ez reánk vár, kedves Vizslám. En a védnöke vagyok ennek a küzdelemnek, te pedig, a híres riporter, kell, hogy minden gyanus dologban megkíséreljed a tisztán látást!

— Meglesz, John!

De Lily is hallgatta a nagy fogadkozást és elmosolyodott:

— Hát csakugyan olyan fontos, hogy kiderüljön, mi van osztrák—angol mérkőzés hátterében?

John Johnson komolyan nézett rá:

— Nagyon fontos, Lilykém. Az én becsületes nevem fedezi ennek az egész Olympiádnak minden küzdelmét, így minden igazságtalanság az én sport-hirnevemen ejt csorbát. De légy nyugodt, mindennek utánajárunk!

Lily sokáig, hosszasan elgondolkozott. Valami különös ötlete támadt, de nem mert róla szólni sem a férjének, sem Vizslának.

A zavargások.

Ejjél után aztán megkezdődtek a zavargások. Hiteles rendőrségi feljegyzések szerint vagy egy millió ember hemzsegett az utcákon. Természetesen ez már nem csak az elvakult és felháborodott sportközönség volt, hanem Newyork mindenrekész, zavargó csőcseléke is belekeveredett, egyre fokozva az izgatottságot és itt-ott megkísérelve a rendzavarást.

A Washington-téren történt az első komolyabb összeütközés.

Itt reflektoroktól megvilágítva egy hatalmas akasztófát hurcolt végig a paloták előtt a tüntetők óriás tömege.

Az akasztófián egy szalmabáb lógott, amelynek nyakában ez a felírás ékeskedett:

MAC NUGGAM

bookmaker

Es amerre csak elvonultak az akasztófa kísérői, a közönség mindenütt viharosan helyesell és csatlakozott a tüntetőkhez.

A Washington-téren már olyan fenyegető volt a közönség hangulata, hogy a rendre felvigyázó Nelson Murdo rendőrtisztviselő elzárta a tüntetők előtt az utat és kivezényelte a rendőreit, hogy elvegyék az izgató és bujtogató hatású akasztófát a zavargóktól.

A tömeg azonban váratlanul ellenállott. Kis saloonok, mulatók bokszoói, külvárosi ve-

rekedők s a kikötők zsák- és teherhordó munkásai voltak éppen azokban a csoportokban, a melyek a Nuggam-báb körül összetorlódtak.

Ezeknek viszont elemük a verekedés.

Es igyekeztek is minél előbb zavart kelleni a tömegben.

A rendőrség megpróbálta szépszerivel széjjel oszlatni a tüntetőket, de a felszólításnak semmi foganatja nem mutatkozott.

A békés szétoszlás helyett még inkább fenyegető módon léptek fel. A mindenre szerveződött csöcselék veszetten üvöltözött.

Csakhamar megrohanták a rendőröket és valóságos utcai harc fejlődött ki közöttük.

Mikor már a revolverek is el-eldörrentek, a szomszéd utcák népe áttörte a rendőri kordonokat...

Mint visszatarthatatlan áradat, úgy nyomult előre a tömeg. Nem ismert ellenállást, aki fel próbálta tartóztatni, azt könyörtelenül eltiporta s ment, ment előre a célja felé.

Mindez egy futballmecsért...

A zöld gyepen lejátszódott küzdelemnek volt a következménye a forrongó, lázas forgatagban élő Newyork.

A tömeg a Tröszt palotája elé akart jutni, hogy itt az igazgatósággal szemben juttassa érvényre akarátát.

S ahogy mentek előre, mind többen és többen csatlakoztak hozzájuk. A széles uttesten már csak szorongva tudott előrehaladni a sok ezernyi tömeg és egyre zugott elkeseredett kiáltozásuk:

— Kijátszottak bennünket!

— Elégtételt akarunk!

Heves támadások színhelye volt a Nuggamiroda és a Tröszt-palota környéke.

Csörömpöltek, csattogtak a bezuzott ablakok, döngtek az ajtók mindenfelé és a helyzet annyira fenyegetővé vált, hogy a rendőrség vezetői katonai támogatást kértek.

A Tröszt ülése.

Ezalatt a Herkules-Olympiád Tröszt roppant palotájában a Tröszt igazgatói rögtönzött tanácskozásokra gyűltek össze.

Northcliff, Morris és Broughton minden kétségen kívül, jóhiszemű emberek voltak, akik semmiért sem cselekedtek volna sportszerűtlen dolgot.

Nuggam azonban teljesen a hatalmában tartotta, mert jól ismerte őket.

Most is ő vitte a szót:

— A zavargásokban, uraim, ráismerünk arra a mindig lázongó és mindenre kész elemre, a mely gyűlöli a pénz urait, tekintet nélkül arra, hogy ezek hibásak-e valamiben, vagy nem. Ki tehet róla közöttünk, hogy az osztrákok megverték az angolokat? Ki uszította a közönséget, vagy ki biztatta arra, hogy minden pénzéveit fogadja le az angolok győzelmét?

Az igazgatók összenéztek.

Valamennyien sokat küzködtek már gyáraikban, telepeiken a zavargókkal, sztrájkolókkal, elfogultak voltak és minden elégedetlenséget hajlandók voltak abból levezetni, hogy a nép gyűlöli a pénzes embereket.

Az ügyes Nuggam most felhasználta ezt az elfogultságot:

— Nincs mit tanácskoznunk, uraim. Minden marad a régiben. A kiirt versenyek tovább fognak folyni a kiírásnak és a sportszabályoknak megfelelő módon, — aki nem akar veszíteni, ne fogadjon! A fogadásnak semmi köze a sporthoz!

Es ebben teljesen igaza volt.

Ekkor azonban berohant a Tröszt egyik titkára:

— Mister Herkules, az Olympiád védnöke kér meghallgatást.

Az igazgatók egymásra néztek.

Lehetetlen volt nemet mondani. Nehány perc múlva Mister Herkules előtt megnyílt a pompás tanácskozó-terem ajtaja.

Az óvás.

Mac Nuggam egy árnyalattal sápadtan, de öszszeszorított ajakkal várta ellenfelét.

Bizonyos volt abban, hogy ellenfélről van szó, előérzete még sohasem csalta meg.

Es Mister Herkules egyenesen a tanácskozó-asztalhoz sietett:

— Uraim! Odakünn az utcákon vér fog folyni, amíg önök itt békés megbeszéléseket tartanak. Meg kell nyugtatni a tüntető százazreket!

Az igazgatók hallgattak. Csak Morris szólalt meg:

— Mit tehetünk mi? Történt valami szabálytalanság?

Mister Herkules megdöbbsent. Itt bizonyítékokat kérnek, pedig az igazán nincs a kezében.

A nyitott ablakokon jól felhangzott az utcákon bömbölő és zavargó tömegek zaján keresztül a felvonuló katonaság távoli trombitajele és a lovaság ütemes csattogása is felhangzott a kövезeten.

Tűzoltói kürtjelek valahonnan azt jelezték, hogy már gyújtogatnak is. John Johnson nem tétoვázott:

— Uraim! Megvádolom, én, mint az Olympiád védnöke, az angol csapatot azzal, hogy szándékosan verette meg magát! Kérem, hogy az óvást azonnal vegyék tudomásul és hirdessék ki a tüntetőknek!

Northcliffe leejtette szeméről a monoklit:

— Es... és van bizonyítéka?

— Lesz!

— A vád igen súlyos és visszaszállhat arra, aki felrepíti! — mormogta Mac Nuggam.

— Allom és vállalom érte a felelősséget! — kiáltotta John Johnson. — De gyorsan határozzanak, mert csak így kerülhetjük el a vérontást! Uj trombitajelek harsantak fel.

Broughton, az elnök, halálsápadtan ugrott fel:

— Uraim! Valamennyien amerikaiak vagyunk. Newyork utcáin nem folyhatik vér! Az óvást elfogadjuk és szigorú vizsgálatot indítunk.

Northcliffe és Morris bólintottak, Nuggam ajkai megremegtek. Aztán elmosolyodott:

— Yes. Majd Mister Herkules elhozza a beígért bizonyítékokat is!

John Johnson már a lift felé rohant, ahol Vizsla várta:

— Megvan! Az óvást elfogadták! Telefonozzátok szét és hirdessétek ki mindenütt!

Az utcákon már kövei, fadarabokkal dobálták a katonaságot a tüntetők s a Nuggam-palotát két izben is felgyújtották, de a tűzoltóság résen volt s hamarosan elfojtotta a veszedelmet.

A katonaság az utolsó figyelmeztető-kürtjeleket adta le, a tisztek már nagyon idegesek voltak. Sok sebesülés is történt.

Vége a tüntetésnek.

Egyszerre trombitaszó harsant fel.

Mister Herkules intézkedésére ugyanazt a jelet adták, amit a sortűzek előtt szoftak.

Azt az eredményt mindenesetre elérték, hogy a tüntetők hirtelen elcsendesedtek, bár mindenre elszántan váraozták, mi lesz ezután?

Óriási meglepetésre azonban sehol sem következett sortűz, hanem helyette ezt hirdették ki:

— Az osztrák—angol futballmérkőzés eredményét felfüggesztették. Mister Herkules óvást jelentett be ellene és az Olympiád Tröszt igazgatósága helyt adott a bejelentésnek. Szigorú vizsgálat indul meg és ha bebizonyulnak a vádak, új mérkőzést rendez az Olympiád-Tröszt a csapatok között.

Hatalmas szócsövek hirdették ki a palotában lefolyt tanácskozás eredményét s ez egyszerre lecsillapította a viharzó kedélyeket.

Amikor megtudták, hogy kinek a közbenjárására, akaratára történt az események ilyen változata, lelkesen adóztak elismerésükkel.

— Hurráh, Mister Herkules!

Utcáról-utcára szállt a kiáltás és az emberek boldogan közölték egymással a nagy szenzációt:

— Megsemmisítették az osztrák—angol match eredményét!

— Hurrah! Hurrah!

— Ki csinálta meg?

— Mister Herkules!

— Hurrah, Mister Herkules!

John Johnson sokszor fordult meg a népszerűségben, de soha ilyen őszintén és igazán nem ünnepelték még, mint ezuttal.

Amint villámgyorsasággal hirtelen futamodott a mérkőzés felfüggesztésének, az addig harcias és fenyegető néptömeg, megint csendes és szelid lett s miután célját elérte, békésen oszladozott széjjel. A katonaság közbelépésére már nem volt szükség, az emberek békésen tértek vissza otthonukba...

Hajnal felé már csendesek voltak megint a felzaklatott utcák, csak a cserepeket, romokat takarították össze mindenfelé.

A három angol.

Sandy, az angol csapat kapusa, híres volt arról, hogy nagy barátja a szép nőknek.

Együtt lakott Hobberrel és Trallow-vel, az angol csapat bekkjeivel és együtt is volt mindig a három angol futballista. Ezuttal azonban Sandy féltékenyen dugdosott valamit a többi elől.

Nagy meglepetésére azonban azt vette észre, hogy Hobber is sűrűn vonul félre az ablakmélyedésbe és ugyancsak szívesen tanulmányoz valami kékszinű levelet.

Mikor három órára járt az idő, Sandy ásitott egyet és vette a legszebb szalmakalapját.

— Nem jöttök sétálni, fiuk? Amarra, a Crul-low-park felé?

— Nem! — mondta unottan Hobber.

— Hagyj békén, fáradt vagyok! — tért ki a meghívás jelöl Tral-low.

Sandy szemmel láthatólag megörült ezeknek a válaszoknak, kihuzta magát és kilépett az ajtón.

A küszöbről szólt vissza társainak:

— Hát akkor szervusztok! Majd este találkozunk!

Csakhamar Hobber is meggondolta magát.

— Megfájult a fejem, mégis csak kimegyek a Crul-low-park felé, Teddy.

— Hát, csak eredj!

Ő is elment. Öt perccel utána azonban Tral-low is felugrott a pamlagról, füttyürészni kezdett, virágot tűzött a gomblyukába és akárcsak két társa, vidáman sietett el ő is hazulról.

Erei négy lehetett, amikor egy kék ruhás, szép fiatal leány ment fel az angol futballisták lakására, ahol a fiuk házi-asszonya fogadta.

— Sandy Harry huga vagyok! Harry hazaküldött, hogy írj nekem, ő is jön hamarosan.

— Csak tessék, kedves! — vezette be a szobába a házi-asszony.

Es Lily, Mister Herkules pajkos felesége, egy perccel később már nagy munkában volt: az angolok írásai, levelei között válogatott, kutatót, turkált kényelmesen.

Furcsa felfedezés.

A Liberty-park szobra körül ezalatt három izgatott gentleman sétált és üdögélt, nagyon zavartan, egymás jelenlététől.

Még köszönni is elfelejtettek egymásnak.

Sandy volt, és Hobber, meg Trallow.

Teljes egy óra hosszat ropogtatták cipőikkel a kavicsot és egyre komorabb lett az arcuk. Végre Sandy egyszerűen átment Hobber padjához:

— Most már nem fog jönni, Mac. En ismerem a nőket.

Hobber meglepődött:

— Honnan tudod?

— Hogy vársz valakit? Először is: mit keresnél itt egy óra hosszat? Másodszor: láttam a kék levélkédet. Harmadszor: magam is ilyen ügyben fáradtam.

Hobber a fogát csikorgatva vette elő a levelet.

— Pedig, olvasd, hogyan írt, minő rajongással a futballtudásomról!

De Sandy ordítani kezdett, mikor a kezébe vette a levelet és megszagolta:

— Ugyanaz az írás! Ugyanaz az illat! Hé, Trallow!

Trallow kedvetlenül közeledett.

— Mutasd csak a randevu-levélkéd, Teddy!

— Mit? — kérdezte zavartan.

Sandy nevetett.

— Ide vele, a miénk már itt van! Egy kéz írta! Alaposan felültegett valami ravasz kis newyorki leány!

Trallow elbámult.

— Az enyémet is ugyanaz irta.

— Igy hát Lisbeth, Kathe, Betty — ugyanaz volt. Csuful becsaptak bennünket, pajtások! No, de se baj! Amig dollár van, majd csak megvigasztalódunk valahogy!

Ezzel összenevettek.

Csak odahaza értették meg a különös levelek titkát, amikor leforgatva találták a szobáikat és eltűntek az írásaik közül a kompromittáló levelek, számlák, csekk-szelvények, írásbeli megállapodások és értesültek a kéekruhás leányról is, aki Sandyt várta egy ideig.

— Nincs is hugom! — morogta Sandy dühösen.

Hobber kétségbeesetten támadt rá a házvezetőnőre:

— Dehát, hogy csinálhatott ilyen könnyelműséget, hogy egy vadidegen leányt beengedett a lakásunkba!

Az asszony ijedten dádogott:

— De... kérem... uraim... olyan megnyerő külseje volt... bájos babaarca... és olyan őszintén mondta, hogy Mr. Sandy huga, hogy egy pillanatig sem kételkedhettem abban, hogy nem mond igazat... Ó, ha tudtam volna...

És jóhiszeműségét hangoztatva surrant ki a szobából.

— Valami agyafurt női detektiv lehetett! — dühöngött Trallow.

— Es milyen csufosan tuljárt az eszünkön! — ordított Sandy.

Csak Hobber nem kiabált, töprengett egyideig,

meg se mukkanva, csak azután fordult társaihoz:

— Azon gondolkodjatok, hogy most mit tegyünk! El lehetünk készülve arra, hogy már valamelyik ma esti ujság kirukkol a nagy szenzációval: »Megvesztegették az angol csapat három játékosát!« Hogy mi lesz akkor velünk, az kétségtelen! Mert attól a néptől, amely dühöngve, mindent törve-zuzva rohant és tüntetett Newyork utcáin, igazán nem várhatunk semmi jót, ha a kezük közé kerülünk! Már pedig, hogy így legyen, arról majd ők gondoskodnak.

— Hobbernek igazá van! — mondta Sandy — haladéktalanul el kell utaznunk, mert ha itt maradunk, nem lesz az életünk biztonságban.

S a három angol futballista még aznap eltűnt Newyorkból.

Megvannak a bizonyítékok.

Mister Herkules igen kedvetlen volt ebben az időben. Megigérte, hogy bizonyítékot szerez arra vonatkozólag, hogy az angol csapat veresége nem volt reális, már letelt a rendelkezésére álló idő s nem tudott semmit sem produkálni. Hogyan álljon most üres kézzel a Tröszt és főként Mac Nuggam elé?

Azonban éppen akkor, amikor már lemondott mindenről, mondhatni az utolsó pillanatban váratlan esemény történt.

Az Olympiád-Tröszt nagy izgalommal várt

ülése előtt, Lily nagyon alázatosan tette össze a kezét Mister Herkules előtt.

— Kérlek, John, bocsáss meg, soha többé nem teszem!

John Johnson nevetve kérdezte:

— Mit csináltál, Lily?

— Kinyomoztam az angol—osztrák meccs hátterét. Itt vannak az iratok...

Es az álmélkodó Johnnak elmondta, hogyan csalta el hazulról egy időben egy-egy kis levélkével a három futballistát, hogyan szökött be az üres lakásba és hogyan szedte ott össze a bizonyítékokat.

Mister Herkules ámult-bámult s végül, mint a könnyű pelyhet, úgy kapta fel kis feleségét és összecsókolta:

— Lily! Lilykém! Hát megszerezted, ó, épp a legjobbkor! Már lemondtam minden reménységről, hogy megszerezze a bizonyítékokat! Nem is szóltál semmit róla és titokban ilyen pompásan elintéztél mindent!

— Ugy-e, nem haragszol, hogy randevukat adtam a hátad mögött, — még hozzá hármat egyszerre!...

— Nem, nem, Lilykém, sőt hálás vagyok!

Aztán elsietett a Tröszt ülésére, ahol együtt voltak az igazgatók.

Nuggam a szemébe nevetett.

— Bizonyítékokat ígért, mr. Johnson...

Mister Herkules ránézett:

— Még eddig minden ígéreteimet megtartottam!

Ezzel az igazgatók elé terjesztette a bizonyítékokat: csekk-szelvényeket, megállapodások szövegét, írásbeli üzeneteket, amelyek szerint Olivér

Crompton baltimorei lakos, lelkes amerikai hazafi, megfizette Sandyt, Trallowot, az angol csapat közvetlen védelmét, hogy veressék meg a csapatukat, mert, mint az üzenet irta:

»Amerikának győznie kell!«

— Ki ez az Olivér Crompton? — kérdezték felháborodva Northcliffe, Morris és Broughton.

Mister Herkules éles pillantást vetett Nuggamra:

— Ön nem tudna róla közelebbi felvilágosítókkal szolgálni, mister?

Nuggam összerázkódott, elvörösödött, de hamarosan visszanyerte nyugalmát és fölényesen válaszolt:

— Először hallom ezt a nevet! Különben, hol a bizonyíték arra, hogy ezek nem hamisítványok? Ki kell hallgatnunk az angolokat is, hogy teljes bizonyosságot kapjunk az állítólagos vesztegetési ügyben!

Ebben a pillanatban feltárult a tanácskozó-terem ajtaja és Vizsla rohant be. A derék ujságíró, a nagy szenzációról, az angol—osztrák match megsemmisítéséről folyó tanácskozásról a leg-hűségesebb tudósítást írhatta meg lapjának, belopódzott a tanácskozó-terem melletti társalgóba s itt hallgatta végig a tanácskozást. Nuggam fölényes megjegyzésére azonban elvesztette önuralmát és berohant a terembe, ahol ámulva néztek rá, hogyan cseppent ide a fürge riportter.

Es Vizsla harsány hangon kiáltotta el magát:

— Amit ön kíván, mister Nuggam, az lehetetlen, a három lepéncelt angol játékos ugyanis: megszökött! Eltűntek Newyorkból és ez mindenéi ékeőbb bizonyíték!

— Ostobák! — mormogta magában Nuggam, de a Tröszt igazgatói felé nyájas arcot mutatva, így szólt:

— Akkor... akkor uraim... hitelt kell adni mr. Johnson adatainak..

S ekkor Nortcliffe emelkedett szólásra:

— Így hát e kétségtelen bizonyítékok alapján, meg kell semmisítenünk az angol-osztrák előmérkőzést s új mérkőzés megtartását rendeljük el!

Mister Herkules boldogan hagyta el a tanácskozótermet. Ugy érezte, hogy sikerült Mac Nuggamnak megadnia az első, fájdalmas döfést.

A megismételt mérkőzés.

S még aznap egész Newyork megtudta a nagy szenzációt: Az Olympiád-Tröszt elnöki tanácsa megsemmisítette az angol—osztrák mérkőzést, amelyet Ausztria csapata nyert meg 4:3 arányban, minthogy alapos okok merültek fel arra, hogy az angol csapat közvetlen védelmét: Sandy kapust és a hátvédpárt, egy amerikai sportsman megvesztegette. Az Olympiád-Tröszt elnöki tanácsa kétségtelen bizonyítékok alapján hozta meg ítéletét és elrendelte a mérkőzés újrajátszását.

A határozat nagy meglepődést keltett az egész vonalon, csupán az osztrák csapat békétlenkedett

— Kivittuk a győzelmet, nem vagyunk hajlandók újra játszani! Ha az Olympiád-Tröszt vezetőségének úgy tetszik, deklaráljon bennünket veszteseknek! De a zöld gyepen kivitt győzelmet nem engedjük a zöld asztalon megsemmisíteni! — mondotta az osztrák szövetségi kapitány.

S már-már ugy látszott a helyzet, hogy az osztrákok mereven kitartanak álláspontjuk mellett, amikor Mister Herkules vállalta a békeközvetítést és sikerült az osztrákokat jobb belátásra bírni.

És néhány nap múlva már Newyork legkisebb zugába is megjelentek az Olympiád plakátjai, amelyek az angol-osztrák mérkőzés újrajátszását hirdették.

A megismételt mérkőzésen megjelent közönség még az első match nézőközönségének számát is tulszárnyalta. Roskadásig teltek meg a tribünök s az állóhelyeken ember-ember hátán szorongott.

Az angol csapat eltávozott három emberét a tartalék-játékosok közül kitűnően kiegészítette s így izgalmas, érdekes küzdelemre volt kilátás.

A mérkőzés igen heves iramban indult meg. Az osztrákok meg akarták mutatni, hogy reális volt a multkori győzelmük, az angolokat viszont a reváns vágya hevítette.

Husz percig hol az egyik, hol a másik mezőnyben folyt a játék, a kapu előtt azonban a védelmek résen voltak és sorra meghiusították a góllövési kísérleteket.

A huszonegyedik percben esett az első gól: az angol csatlársor szinte profikra valló remek összjátékkal nyomult fel s a baloldalról élesen beadott labdát az angol center kapásból, irtózatos erős lövéssel, gólba továbbította.

— Hurrah, Anglia! Hurrah!

A gól után az osztrákok is belefeküdtek a játékba, de két eredménytelen kornert értek el csupán. Ezzel szemben a kiszökő angol jobb-

összekötő a negyvenötödik percben újabb gólt lőtt az osztrák hálóba s így a félidő 2:0 arányban végződött az angolok javára.

A második félidőben azonban megváltozott a játék képe. Az első tíz percben Anglia még szinte nyomasztó fölényben volt, de azután fokozatosan alább hagyták az iramot s olyan fáradtan küzdöttek, hogy rá sem lehetett ismerni az előbbi lelkesen játszó, nagy technikájú csapatra.

Az osztrákok észrevéve ellenfelük összeroppadását, még inkább forszírozták az iramot és támadást-lámadásra vezettek. Az erőtlen angol támadásokat könnyen verték vissza s a halvesor az osztrák csatársort csak úgy tömte labdákkal.

A harminckettedik percben végre siker koronázta igyekezetüket s balösszekötőjük tízméteres védhetetlen lövéssel, csodaszép gólt lőtt.

2:1!

Továbbra is az osztrák csapat maradt frontban, de az angolok kétségbeesett erőfeszítéssel állottak ellen. Legnagyobb sikert az egy-hátvéd rendszerű védekezéssel aratták, mert ily módon az osztrák csatárok minduntalan lesállásba kerültek. Az osztrákok hamar felismerték az egybekk rendszer ellenszerét és egyéni kitörésekkel próbálkoztak. Ily módon sikerült is több ízben veszélybe hozni az angol kaput, kiegyenlítésre azonban nem került a sor, mert a bíró rövidesen a félidő végét jelezte.

— Mi történt veletek, fiúk? — kérdezte Mister Herkules az öltözőben a bevonulás után. — A második félidőben mintha egészen más csapat játszott volna a mezőnyben.

— Nem tudom! — válaszolt Moriar, a csapat-

kapitány —, de úgy tetszett nekem is, még a többieknek is, mintha a félidőben elfogyasztott citromnak nagyon furcsa, különös íze lett volna...

Mister Herkules bólintott:

— Most már értem a hirtelen formaváltozás okát! — dünnyögte magában. — Nuggamnak szüksége lett volna még egy angol vereségre...

A középmerközésekre, elődöntőkre és a döntőre a Herkules-Olympiád további folyamán került a sor...

A következő füzet címe:

A kenguru-ember.

**Mister Herkules füzetek
egyőtől végig kaphatók.**

DOKTOR KUBB

a világjáró regények **legközelebbi száma** olyan **szenzációsan érdekes** tartalommal jelenik meg, **hogy azokat végigolvasás előtt a kézből letenni nem lehet.**

Doktor Kubb, a világjáró, mindenütt megfordult, ahová európai eljutott!

A föld minden világrészébe viszi az olvasót.

Uj, izgalmas, meglepő események játszódnak le, szinte lázas egymásutánban.

Történeteinek hősei indiások, japánok, kínaiak, szigetlakók, ismeretlen világok népe.

A maharadzsa ragyogó fénypompás udvarainak rejtelsei kápráztatják el az olvasót.

A világvárosok megrázó tragédiái és izgalmas esetei peregnék le az olvasó szeme előtt.

Minden sora érdekesítő és az utolsó betűig lebilincselő.

Kevés ember akad, aki

BUFFALO BILL-

ról, a vad nyugat hőse, a vad indiánok és a kegyetlen, vérszomjas és kapzsi aranyásók réme élményeit és kalandjait ne olvasta vagy hallotta volna. BUFFALO BILL színes és kalandos leírásban szinte élénk varázsolja a félelmes amerikai őserdők rengetegeinek összes rejtelmét és a kegyetlen rézbőrűek sajátos kalandos életét. BUFFALO BILL minden füzeté egy teljesen lezárt egész elbeszélést tartalmaz.

Ha egy kellemes és élvezetes órát akar eltölteni, úgy okvetlenül vegye meg és olvassa el a Buffalo Bill füzeteit.

Hihetetlen feltűnést

kelt a sportot űző és kedvelő százezrek és százezrek körében a

Mister Herkules

minden megjelent száma. Ezen rendkívül szenzációs, az elsőtől az utolsó betűig lebilincselő olvasmány, minden füzeté egy hihetetlenül érdekesítő kaland kíséretében egy gyönyörűen megírt football vagy box-matchet, bicikli vagy motorosversenyt, léghajó- és repülő-versenyt stb., stb. ir le. Minden füzet egy gyönyörű 3 színnyomatu fedőlappal van ellátva és minden füzet egy befejezett egészlet képez.

Amennyiben elárusítóinknál, vagy a dohánytőzsdékben egyik vagy másik füzetünk kapható nem volna, úgy szíveskedjék direkte a kiadóhivatalhoz fordulni, ahonnan a kívánt füzetet a pénz előzetes beküldése ellenében, azonnal D. címére küldik.

A kiadóhivatal Budapest, VII., Király-utca 27. sz. alatt van. Telefon: József 128—99.